

Vyvěšeno dne: 24. 4. 2024
Svěšeno dne: 8. 5. 2024

Jana Kučerová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíckové v právní věci žalobce: **HB ELEKTRO s. r. o. v likvidaci**, se sídlem Chudenická 1059/30, Praha 10, zastoupen Mgr. Jakubem Hajdučkem, advokátem se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2023, č. j. 16 A 15/2022-55,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhal, aby soud konstatoval, že daňová kontrola daně z přidané hodnoty provedená u žalobce za zdaňovací období leden až září 2017, ukončená sdělením ze dne 28. 4. 2022, č. j. 1157603/22/2501-60562-506607, byla nezákonným zásahem.

II.

[2] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 1. 2. 2023, č. j. 16 A 15/2022-55, neboť neshledal žalobcem tvrzenou nečinnost žalovaného v rámci předmětné daňové kontroly. Skutečnost, že daňová kontrola probíhala 2 roky a 9 měsíců a jejím závěrem bylo, že nezpochybnila daňově relevantní tvrzení žalobce jako daňového subjektu, sama o sobě nemůže odůvodnit závěr, že by se jednalo o nezákonný zásah ze strany žalovaného jako správce daně. Kontrolní činnost je jednou ze zákonem předvídaných činností správce daně ať již jde o kontrolu namátkovou či kontrolu na základě podnětu. Podle krajského soudu z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce nebyl ze strany žalovaného obtěžován nepřiměřenými či opakovanými požadavky a veškerý zásah do práv žalobce tedy spočíval pouze a výhradně ve skutečnosti, že samotná kontrola probíhala

a žalobce čekal na její závěry. V rámci daňové kontroly nebyly časové úseky, ve kterých by byl žalovaný jako správce daně po nepřiměřenou dobu absolutně nečinný. S ohledem na výše uvedené krajský soud dospěl k závěru, že předmětnou daňovou kontrolu je nutné nepochybně považovat za zásah do práv žalobce, ovšem jednalo se o zásah, který nevybočil ze zákonných mantinelů. Proto krajský soud shledal předmětnou žalobu nedůvodnou.

III.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. a) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel namítal, že z důkazů založených ve správním spise a provedených při soudním jednání plyne, že žalovaný provedl rozsáhlé šetření před formálním zahájením daňové kontroly a posléze je zcela nadbytečně zopakoval. K tomu stěžovatel uvedl, že na základě žádosti Policie ČR ze dne 15. 12. 2017 poskytl žalovaný dne 20. 12. 2017 informace týkající se pořízení a dodání zboží a služeb z/do jiného členského státu a tuzemských plnění za období od ledna 2016 do října 2017 a odpověď na výměnu informací ze Slovenska týkající se obchodování se společností Turbado EU LLC. Z toho je podle stěžovatele patrné, že všechna mezinárodní dožádání, resp. jejich výsledky popsané v žalobě již byla žalovanému známa, a přesto po dni 5. 12. 2019 vedl daňovou kontrolu tak, že ač měl informace o všech obchodech se zahraničními dodavateli stěžovatele, posílal jednotlivá mezinárodní dožádání po jednom až skupinách dodavatelů tak, aby délka daňové kontroly byla co nejdelší. Z uvedeného podle stěžovatele plyne, že žalovaný v trestním řízení aktivně spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, opatroval jim informace o daňových povinnostech stěžovatele, které následně prověřoval formální daňovou kontrolou, která byla stížena průtahy právě proto, že došlo k účelovému rozproštění úkonů ode dne 31. 1. 2020 do dne 22. 2. 2021, i když jejich obsah byl žalovanému znám před samotným zahájením daňové kontroly. Stěžovatel proto uzavřel, že žalovaný prováděl neúčelné úkony, které nesmyslně prodloužily daňovou kontrolu, která tak byla v jejich důsledku stížena nečinností. Krajský soud pak nesprávně vyhodnotil činnost žalovaného, když neshledal jeho nečinnost v rámci předmětné daňové kontroly.

[5] Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že soupis pořízení a dodání zboží a služeb do/z jiného členského státu byl poskytnut na základě údajů uvedených stěžovatelem v jednotlivých daňových přiznáních za výše uvedená zdaňovací období. Dodání zboží/služeb je uvedeno v daňových přiznáních na řádcích 20 a 21. Plátce, který uskutečnil dodání zboží/služeb do jiného členského státu osobě registrované k dani v jiném členském státě, na které se vztahuje osvobození od daně podle § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, je podle § 102 odst. 1 téhož zákona povinen podat souhrnné hlášení o dodávkách zboží/služby. Z tohoto vyplývá, že stěžovatel sám uvedl v jednotlivých daňových přiznáních a v souhrnných hlášeních údaje o dodání do jiného členského státu. O tyto údaje žalovaný na základě žádosti doplnil trestní oznámení. Co se týká výměny informací na Slovensko ohledně společnosti Turbado EU LLC, tato žádost byla odeslána dne 23. 1. 2017 pod č. j. 90384/17/2501-60563-500143. Předmětem výměny informací bylo ověření dodání zboží z/do země za zdaňovací období 01-10/2016 a ověření poskytnutí služeb z/do země za zdaňovací období 01-03/2016. Z uvedeného vyplývá, že žádost o mezinárodní výměnu informací byla zaslána pro ověření dat za jiné zdaňovací období, než pro které byla zahájena daňová kontrola. Proto byla v rámci daňové kontroly zaslána nová žádost o mezinárodní výměnu informací na společnost

pokračování

Turbado EU LLC týkající se kontrolovaného období. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku kasačního soudu. Je odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené. Dále Nejvyšší správní soud připomíná, že náležitou formulaci kasačních námitek není možné nahradit pouhou parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřují proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu ze strany kasačního soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Stěžovatel sice může v kasační stížnosti žalobní argumentaci (popř. argumentaci obsaženou v odvolání) zopakovat, např. tehdy, pokud se s ní krajský soud dostatečně nevypořádal, nebo nesouhlasí-li se skutkovým či právním posouzením. Vždy je však třeba výslovně uvést, jaké konkrétní závěry krajského soudu pokládá za nedostatečné, resp. za nesprávné. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60).

[10] Krajský soud poukázal na to, že stěžovatel v žalobě vymezil dva časové úseky, ve kterých byl podle jeho názoru žalovaný v průběhu daňové kontroly nečinný. Jednalo se o období od zahájení daňové kontroly dne 14. 8. 2019 do 5. 12. 2019 a dále o období od 10. 8. 2020 do 22. 2. 2021. K tomu krajský soud uvedl přehled úkonů, které žalovaný v předmětných obdobích učinil (viz body 22, 24 a 25 napadeného rozsudku), přičemž dospěl ke správnému závěru, že žalovaný nebyl v daných časových úsecích absolutně nečinný, ale v souladu s § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, v přiměřených lhůtách činil kroky směřující k objasnění okolností rozhodných pro ověření skutečností, které byly předmětem daňové kontroly.

[11] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že žalovaný prováděl neúčelné úkony, které nesmyslně prodloužily daňovou kontrolu. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na žádost Policie ČR o poskytnutí informací ze dne 15. 12. 2017 a na ni navazující doplnění trestního oznámení ze strany žalovaného o soupis pořízení a dodání zboží a služeb z (do) jiného členského státu a tuzemských plnění za zdaňovací období od ledna 2016 do října 2017, přehled údajů z daňových přiznání od ledna 2016 do října 2017 a odpověď na výměnu informací ze Slovenska týkající se obchodování se společnostmi Turbado EU LLC. K tomu žalovaný zcela případně poukázal na to, že policii poskytl toliko údaje, které uvedl sám stěžovatel v daňových přiznáních, případně v souhrnných hlášeních. Jednalo se tak o daňová tvrzení, která byla následně předmětem

daňové kontroly. Ve vztahu k stěžovatelem odkazované odpovědi na výměnu informací ze Slovenska je zřejmé, že předmětem výměny informací bylo ověření dodání zboží z/do země za zdaňovací období leden až říjen 2016 a ověření poskytnutí služby z/do země za zdaňovací období leden až březen 2016. Ve shodě s žalovaným tak lze konstatovat, že se jednalo o zdaňovací období odlišná od kontrolovaného období (leden až září 2017). Ze stěžovatelem odkazovaných skutečností tedy nelze dovozovat, že před zahájením daňové kontroly byly žalovanému známy odpovědi zahraničních správců daně. Žalovaný v rámci vyhledávací činnosti před zahájením daňové kontroly obdržel pouze některé doklady z trestního spisu od Policie ČR. Stěžovatel v rámci daňové kontroly pak žádné doklady nepředložil, přičemž se odkazoval právě na trestní spis. Žalovaný následně v průběhu daňové kontroly poslal celkem 19 žádostí o mezinárodní výměnu informací na Slovensko, do Polska, Německa a Portugalska, neboť z podkladů získaných od policie nebylo možné řádně daňovou povinnost stěžovatele přezkoumat. Žádosti o mezinárodní výměnu informací byly zaslány nejen na dodavatele stěžovatele, ale také na jeho odběratele a zjištěné přepravce zboží v zahraničí. Tyto byly zasílány průběžně podle vyhodnocených informací z daňových dokladů stěžovatele a z odpovědí na výměnu informací ze Slovenska, ze kterých vyplynulo, že odběratel Turbado EU LCC nepřiznal pořízení zboží z jiného členského státu. Na základě této informace začal žalovaný ověřovat původ zboží, a to odesláním výměny informací na jednotlivé dodavatele uvedené v kontrolních hlášeních a také přepravce pro zjištění pohybu zboží. Následně podle došlých odpovědí žalovaný tyto informace vyhodnocoval a případně žádal o další informace nutné k ověření daňových tvrzení stěžovatele. Není tedy pravdou, že by žalovaný provedl rozsáhlé šetření před formálním zahájením daňové kontroly a posléze toto šetření zcela nadbytečně zopakoval.

[12] Krajský soud proto nepochybil, když dospěl k závěru, že předmětná daňová kontrola není nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť v jejím rámci nebyly časové úseky, ve kterých by po nepřiměřenou dobu byl žalovaný jako správce daně absolutně nečinný, a žalobce nebyl ze strany žalovaného ani obtěžován nepřiměřenými či opakovanými požadavky.

[13] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[14] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2024

L. S.

David Hipšr v. r.
předseda senátu